

BIOGRAFIES GUARDONATS

PREMIS J.M. BATISTA I ROCA 2010

Miquel Camprubí i Ribera (Occitània)

Christian Camps (Occitània)

Joan Castanyer i Sastre (Alemanya)

Heike Keilhofer (Alemanya)

Maria Llombart Huesca (França)

Kathleen McNerney (EUA)

Carme Ortega (Canadà)

Mercè Quixal Vergé (Argentina)

Miquel Serra Rosanas (Brasil)

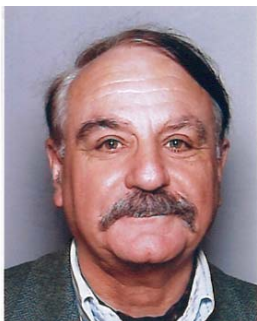
Pere Vergés i Villalonga (Suïssa)

Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana

Hotel d'Entitats. Providència, 42. 08024 BARCELONA (Països Catalans) . Tel. 93 213 76 48;
e-mail: ipecc@ipecc.cat . Web: www.ipecc.cat

Tres catalanòfils i set catalans residents a fora dels Països Catalans han estat distingits amb el XXII Premi J.M. Batista i Roca, guardó d'atorgament anual instituit i convocat per l'Institut de Projecció Exterior de la Cultura Catalana (IPECC) per reconèixer la tasca que duen a terme els catalanòfils i els catalans de fora per mantenir la presència catalana en el món i augmentar el coneixement dels Països Catalans i la cultura catalana a l'exterior.

Barcelona, 12 de novembre del 2010

MIQUEL CAMPRUBÍ I RIBERA

Miquel Camprubí Ribera va néixer a Navàs (el Bages) el 9 de març del 1937, fill de Miquel Camprubí Arderiu i d'Adriana Ribera Camprubí. El gener del 1939 va passar a l'Estat francès amb la seva mare i visqué l'adolescència a Seta / Sète, on va tenir Robert Lafont com a professor de llatí.

Va fer estudis d'hispaniques aconseguint "l'Agrégation d'espagnol" i va exercir durant un any al Lycée Aragó de Perpinyà (1963-64), on començà a donar una classe "facultativa" de català i, més endavant, a la universitat de Tolosa, on ensenyà llengua i civilització catalana i lingüística castellana fins la seva jubilació. Fou nomenat catedràtic emèrit el setembre del 1999.

El 1968, amb motiu del Primer Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes organitzat a Estrasburg, fou un dels representants (juntament amb el sr. Alfons Serra i Baldó) de la facultat de Tolosa. D'aquelles activitats hi destaquen:

- * La creació el 1970 d'unes "unitats de valor" de llengua catalana (2 nivells) que podia ser escollida com a segona llengua estrangera en el marc dels diplomes que n'exigien una.
- * A iniciativa conjunta de Joan Claret (aleshores lector d'espanyol i vice-president de la Universitat) i del guardonat, el 1980 la creació reconeguda per la universitat d'un Centre d'Estudis i de Recerques Catalanes (CERC), que va constituir la cara visible de l'assignatura de català per a aquella universitat i una referència per les de fora.
- * Va promoure la creació (i va ser-ne responsable durant anys) d'un Departament de Català, que es veia així reconegut com a conjunt docent autònom respecte al d'Espanyol i al d'Estudis Hispanoamericans.

Actuà com a secretari del Comitè Organitzador dels Actes del VIII Col·loqui Internacional de Llengua i Literatura Catalanes (Tolosa 12/17 setembre 1988), essent-ne així el responsable pel que fa a l'organització i desenvolupament.

El seus treballs de recerca es situen principalment en l'àmbit de la lingüística romànica.

Com a membre de l'AILLC i de l'AFC (Associació Francesa de Catalanistes) ha participat als diversos col·loquis d'aquestes entitats acadèmiques i ha publicat uns trenta articles o comunicacions en els corresponents volums d'Actes o de miscel·lànies, principalment en la seva especialitat lingüística: enfocament contrastiu, sovint, respecte al castellà, francès i occità). Amb aquest mateix enfocament ha publicat el volum *Questions de linguistique romane contrastive (espagnol, catalan, français)*, 1999.

Ha donat diverses conferències sobre història o cultura catalana dins el marc de la Universitat de la Tercera Edat que depenia de la universitat tolosana; també al casal Català de Tolosa i al *Centre Culturel* de Ramonville-Sainte Agne (municipi de la rodalia de Tolosa).

És membre de l'Association Française des Catalanistes i paral·lelament a la seva trajectòria docent ha desenvolupat una tasca de defensa de la catalanitat escrivint un centenar de cartes a les redaccions i notes de protesta a diversos mitjans de comunicació francesos, en particular, al diari local *La Dépêche* i al setmanal *Le Nouvel Observateur* amb l'objectiu de recordar i divulgar la veritable història i caràcter nacional de Catalunya, tot rectificat errors si d'esqueia, quan considerava que la presentació que es feia de Catalunya era distorsionada per la castellanització, tant en la forma com en el contingut.

CHRISTIAN CAMPS

El professor **Christian Camps** va néixer a Millars (Catalunya del Nord) el 15 de novembre del 1944. És catedràtic de la Universitat Paul Valéry, Montpellier III.

Magnífic catalanista, ha estat president fins el 2008 l'Associació francesa de catalanistes (AFC). Aquest cercle d'erudits (www.france-catalaniste.com) organitza congressos temàtics, sovint amb els seus homòlegs d'altres països i publica la revista "Revue d'Etudes Catalanes" (REC), fundada per Christian Camps.

També és autor de llibres sobre la llengua i la literatura catalanes i ha fet molt per l'edició i la traducció de la literatura catalana a França.

El 24 i 25 de novembre del 2007 organitzà a Besiers el IV Col·loqui Internacional de l'Associació Francesa dels Catalanistes, en el que participà el CAOC.

La seva aportació a la catalanística francesa és triple : acadèmica, lingüístico-literària i intercultural.

* A nivell acadèmic, va ser, el 1996, el segon catedràtic universitari de llengua i literatura catalanes de França, després de la professora Marie-Claire Zimmermann. Va desenvolupar i modernitzar l'ensenyament de la llengua i de la literatura catalanes en les dues ciutats de la Universitat Paul-Valéry : Montpeller i Besiers, de la qual va ser el degà més notable des de la creació de la facultat el 1996. Però la seva aportació acadèmica més important és internacional com president de l'AFC i vicepresident de la FIAC. Rigorós, coherent, gran coneixedor del món editorial, ha dotat la catalanística d'una veritable edició.

* A nivell lingüístico-literari, Christian Camps va ser el digne successor del professor Henri Guiter com mestre de lingüística comparada. En un moment en que els francesos s'allunyen de la llengua llatina, va donar als seus alumnes uns coneixements únics a l'estat francès. Els seus estudis de poètica nord-catalana o de literatura sud-catalana (en la "Collection catalane" que va crear i animar des del 2002 fins ara ja jubilat) són tan nombrosos i densos com intel·lectualment valuosos.

* A nivell intercultural, ha estat un pont entre les cultures catalanes i occitanes. Organitzador de col·loquis occitano-catalans, ha estat també un gran divulgador de la llengua occitana tal com sobreviu en el francès parlat i amb la publicació de l'Atlas lingüístic del Besierenc (1985).

ALGUNES MOSTRES DE L'EXTENSA OBRA DE CHRISTIAN CAMPS

- Els noms dels carrers de Perpinyà (Revista Catalana nº 21, 1974).
- Une société savante disparue: la Société d'Études Catalanes (Actes du 100è Congrès National des Sociétés Savantes, Paris, 1975).
- La substitution du français au catalan dans les noms des rues de Perpignan (12è Congrès International de Sciences Onomastiques, Berna, 1977).
- Deux écrivains catalans : Jean Amade, Josep-Sébastien Pons , 2 volums (Clermont-L'Hérault, Les Amis de Pons-Occitanis, 1986).
- Josep Sebastià Pons, poesia completa, edició crítica (Barcelona, Columna, 1988).
- Alguns aspectes comparatius de l'ús de l'article definit en català i en francès (Miscel·lània Germà Colon, II, Publicacions de l'Abadia de Montserrat, 1994).
- Origine, évolution et caractéristiques du catalan (Revue du Centre des Études Françaises de l'Université de Wuhan, Xina, 1994).
- Identité, catalanisme périphérique: les exemples des écrivains nord-catalans des XIX et XX siècles, Paris-Sorbonne, Études Hispaniques, série Études Catalans, V, Paris 1996).
- Le monde des lettres nord-catalanes dans les années 20 (Actes del I Col·loqui Internacional de l'Associació Francesa de Catalanistes, Barcelona, Biblioteca Milà i Fontanals. Publicacions de l'Abadia de Montserrat 1997).
- Éléments de grammaire catalane (Publications du Centre National d'Enseignement à Distance, Institut de Vanves, 1997).
- Quim Monzó, l'homme et l'oeuvre (Publications du Centre National d'Enseignement à Distance, Institut de Vanves, 1997).
- Quim Monzó: approche biobibliographique (REC N° 1, Montpellier, abril 1998).
- L'oeuvre d'Andrés Vicent Estellés (Publications du CNED, 1998).
- Diccionari català-francès (amb Renat Botet, Barcelona, Enciclopèdia Catalana, 2001).
- El teatre de Josep Maria Benet i Jornet (Péronnas, La Tour Gile, Collection catalane nº 8, 2006).
- La poesia de Miquel Martí Pol, Péronnas, La Tour Gile, Collection catalane nº 9, 2007).
- Dictionnaire français-catalan (avec René Botet, Canet, Trabucaire, 2007).
- La narrativa de Maria Barbal, Péronnas, La Tour Gile, Collection catalane nº 11, 2007).
- La littérature catalane de la mort de Franco à nos jours (Encyclopaedia Universalis, 2008).

JOAN CASTANYER I SASTRE

Joan Castanyer i Sastre, nascut a Sóller (Mallorca) el 22 de febrer del 1960, resideix des de 2006 a Rodheim/Rosbach. És casat i té tres fills: Luca, Joan Daniel i Maria del Mar. Des de desembre del mateix any treballa a la Biblioteca Catalana de la Goethe Universität de Frankfurt, primer catalogant la secció de revistes i més endavant com a curador de la biblioteca.

Llicenciat en Filosofia i Lletres (Geografia, Història i Història de l'Art) per la Universitat de les Illes Balears (Ciutat de Mallorca, 1985). Fou membre de l'equip que realitzà la catalogació i ordenació de l'Arxiu Municipal de Sóller (Sóller, 1985) i organitzà el Cicle sobre Urbanisme i arquitectura popular a Mallorca (Sóller, 1989).

Professor de Reciclatge de Llengua i Cultura Catalana de l'Institut de Ciències de l'Educació (Mallorca, 1989-1991). Professor interí a l'Institut Isidor Macabich (Eivissa, 1991-1992). Participà en la redacció de la Gran Enciclopèdia de Mallorca amb diversos articles sobre història local. Des de 1985 és col·laborador habitual del setmanari "Sóller". Actualment col·labora com a columnista ("Quadern d'apunts", 432 articles fins a setembre de 2010) i abans ho fou de "S'Olla" (91 entregues) i de "Sóller, carrer a carrer" (64 entregues). El 2008 edità, conjuntament amb Sebastià Moranta Mas, la recopilació de l'obra poètica de Maria Mayol sota el títol "Assaigs poètics" (Lleonard Muntaner editor, Ciutat de Mallorca, 2008).

També és autor de:

- * "Emigración y capital: circuitos de financiación de la industria de Sóller y su coyuntura en el período 1939-1945". TREBALLS DE GEOGRAFIA. U.I.B. . 1984.
- * "Arxiu Municipal de Sóller". Ajuntament de Sóller. 1985.
- * "La Junta Local de Reformes Socials i l'evolució del moviment obrer a Sóller (1900-1923)". RANDA . Barcelona. 1986.
- * "L'activitat mercantil al Port de Sóller (1835-1862). Tendències conjunturals". ESTUDIS BALEÀRICS. Palma. 1987.
- * "Maria Mayol: esbós biogràfic i cronologia poètica". RANDA. Barcelona. 1994.

En paraules de Till Stegmann "en Joan és un veritable patriota, un mallorquí que només per ganes de fer feina se m'havia ofert fa més de dos anys de col·laborar a la ordenació, reordenació i ampliació de la Biblioteca Catalana de Frankfurt".

Per iniciativa pròpia ha escrit a desenes d'institucions i editorials per aconseguir donacions per a la BC, i amb molt d'èxit (especialment pel que fa a llibres de les Balears). Ha organitzat els transports de caixes de llibres que ens regalaven des dels Països Catalans cap a Frankfurt. A la Fira del Llibre de Frankfurt parla amb les editorials perquè ens deixin els seus llibres exposats després de la Fira i els ajuda a transportar a la BC. Des de fa més d'un any és la única persona que ens col·loca els nous llibres arribats al seu lloc i que manté l'entrada de les revistes. És una persona d'un entusiasme modèlic.”

En Joan Castanyer ha establert el llistat complet de totes les revistes que es pot consultar a: www.kat.cat, clicant després a:

[Revistes més importants](#)

[Llistat/Catàleg general de revistes](#)

[Revistes actives](#)

[Llistat de capçaleres de revistes](#)

HEIKE KEILHOFER

Heike Keilhofer va néixer el 18 de març del 1967, de pares alemanys, a Linz am Rhein, prop de Bonn i Colònia. Després d'acabar una escola d'idiomes, a Colònia, i després dels estudis professionals, va anar a Barcelona l'any 1989 i s'hi quedà fins el 1990 per acabar els estudis de castellà.

Els primers contactes amb el català van ser al Centre Cívic de l'Espiga de Les Corts. Poc després de tornar a Alemanya va inscriure's a un curs de català, amb el professor Stephan Koppelberg, actualment gerent de la Comissió Europea a Bonn.

El 1997 va fundar el Centre Cultural Català de Colònia amb la Clara Villalonga i Miró. El mateix any es va fundar l'associació de les ciutats agermanades Colònia-Barcelona. La majoria dels actes es fan en cooperació amb l'associació de la qual també és membre de junta.

1997: Preparació d'una Festa de St. Antoni Abat, de Sa Pobla / Mallorca, al Centre de Colònia.

1998: Cicle de Cinema Català al centre cívic "Alte Feuerwache".

1998 a 2000: Organitzar concerts de piano del pianista i compositor Barceloní Jordi-Lluís Rigol.

1998: Conferències Europa de les regions: Catalunya, una regió d'Europa es presenta.

2002: Concert Orquestra de Cambra de L'Empordà.

2002: Festa de ciutat de Troisdorf, sota el tema "Catalunya" amb audició de sardanes de la cobla La Principal d'Amsterdam.

2002: La Biblioteca de Troisdorf fa una lectura de la literatura catalana.

Des del 2003 fins avui: Diferents Tallers de sardanes a escoles de Colònia. Preparació i organització de grups per viatges a Barcelona.

2004: Sardanes al Festival Iberoamericà a Köln/Mühlheim amb la cobla "La Principal d'Amsterdam".

2004: Sardanes al Festival Iberoamericà a Köln/Mühlheim amb la cobla “La Principal d’Amsterdam”.

2006: Festa “Colonaden” a Colònia (estació central) amb presència de la l’alcaldessa.

2007: Programa, a la fira del llibre de Frankfurt amb una lectura de Carme Riera.

Projecte Català “ A call for free”, cooperació amb la Casa de Literatura de Colònia.

2008: Biennale Cultural de Colònia amb presència d’artistes catalans.

2008: Concert de guitarra de música contemporània catalana (Biennale) amb Jordi Codina.

2009: 25 anys de l’agermanament de les ciutats Colònia /Barcelona.

Es va programar un acte amb la presència de l’alcalde de Barcelona, Jordi Hereu, el delegat del govern català a Alemanya, l’ambaixador de l’estat espanyol , el cònsol i el gerent de la comissió europea a Bonn. Per primera vegada, es va fer una conferència només en català i en alemany a l’ajuntament de Colònia.

Altres actes durant la celebració: Shopping Night a Colònia amb decoració catalana, cinema català, setmana culinària catalana a l’hotel Barceló, inauguració de l’escultura de l’artista Magels Landet a l’avinguda Barcelona, a Colònia i Lectura de Ildelfons Falcones “La catedral del mar”.

2010: 3. de setembre lectura amb Maria Barbal.

Col·laboren amb “La Barra” l’únic bar de cava que té una relació amb Can Peixano de Barcelona.

“La Llibreria” a Bonn, és l’única llibreria de llibres en castellà i portuguès a Bonn que ha destinat, expressament, una prestatgeria de llibres en català. (www.lalibreria.de).

En diferents moments, com fa poc, el dia 10 de juny, – amb un grup de catalans i catalanòfils – ella va escriure als diaris i a polítics alemanys, cartes de lectors, per tal de fer conèixer millor la difícil situació catalana.

MARIA LLOBART HUESCA

Maria Llobart Huesca nasqué a Barcelona el 28 d'abril del 1972. Filla de mestres, bona part de la seva infantesa la va passar a Eivissa, després d'haver viscut a l'Hospitalet de Llobregat, els Hostalets de Balenyà i Menorca. Està casada i és mare de tres fills: un nen de quatre anys i dues nenes bessones de dos anys i mig.

Anys més tard, de nou a Barcelona, cursà estudis d'història contemporània a la Universitat Autònoma, va treballar en l'organització de la Universitat Catalana d'Estiu (1989) i va integrar l'administració de l'Institut d'Estudis Catalans (1989-1998). En aquell període va escriure la novel·la *Quan el silenci esclata*, premi Baladre de l'Institut d'Estudis Eivissencs (1992).

L'any 1993 marxa a Trieste (Itàlia), cruïlla de diferents cultures i identitats. El pas per Trieste va reafirmar el seu desig d'aprofundir, des de la seva disciplina, en el tema de la identitat i en fer-ho des de fora de Catalunya.

El setembre del 1998 s'instal·là a París, i és allà on la seva feina acadèmica i científica es compaginen amb la tasca de projecció i promoció de la llengua i cultura catalanes. Com a lectora de català al Departament d'Espanyol de la Universitat París 8, va impartir classes de llengua i literatura catalanes. Anys més tard, el 2005, obtingué la plaça de professora titular en aquella mateixa universitat: era el primer cop que s'hi incorporava l'element català, reforçant i consolidant la tasca iniciada precedentment per la catedràtica de literatura contemporània Montserrat Prudon.

Des d'aleshores té cura de la direcció dels estudis catalans a París 8, tant pel que fa a la recerca com a l'ensenyament i, actualment, representen una branca pròpia i consolidada dins els estudis de llengua, literatura i civilització espanyoles.

La tesi doctoral que va defensar el desembre del 2004 fou la primera sobre temàtica catalana en aquella universitat: "Exil, résistance, engagement. Projets culturels des Catalans en France (1939-1959)", co-dirigida pels catedràtics Pere Gabriel (UAB) i Montserrat Prudon (París 8). La tesi es va publicar en francès, reforçant-se així la seva incorporació en els estudis de catalanística francesos.

Fora de l'àmbit científic però dins el món universitari i acadèmic, el mateix any 2004 va tenir l'oportunitat d'organitzar, des de la Presidència de la Universitat, unes ambicioses Jornades Catalanes de Projecció –no només cultural- de Catalunya. Sota el títol "Journées Catalanes. Le fait catalan en

Europe” (2004), el projecte va prendre gran rellevància i comptà amb un gran nombre de participants polítics (inclòs l'anterior president de la Generalitat Jordi Pujol), literats, professors, cineastes, etc. Celebrat a París 8 i a la Maison de la Catalogne, durant tres dies les diferents presentacions i els múltiples debats i taules rodones van reflexionar sobre el lloc que Catalunya ocupa a Europa i el model que representa i que pot exportar.

D'altra banda, des de l'àmbit científic, des d'un primer moment va integrar el grup de recerca *Traverses*, dirigit per Montserrat Prudon, on la temàtica i l'espai catalans ocupaven un espai privilegiat. A partir de l'any 2005 es va definir un grup intern, *Traverses-estudis catalans*, que la Maria Llobart va co-dirigir amb la Montserrat Prudon i des d'on va organitzar o co-organitzar diverses jornades internacionals d'estudis catalans. La importància d'aquestes jornades radica en que s'incorporen directament a l'àmbit acadèmic i científic francès, alhora que són una vitrina important de projecció de la cultura catalana a França. Cal destacar l'organització d'una jornada sobre teatre català contemporani centrada en Josep Maria Benet i Jornet i Jordi Galceran, amb presència d'ambdós autors; el 2007 una altra sobre Miquel Martí Pol i, l'any següent, sobre Maria Barbal, amb la presència de l'escriptora. De cadascuna d'aquestes jornades s'ha editat un llibre, ja sigui en versió paper o en edició digital, sota la direcció de la nostra premiada.

El darrer fruit de *Traverses* ha estat el llibre-homenatge ofert a Montserrat Prudon, *Traversée*, que la Maria Llobart també ha dirigit. En aquest volum s'apleguen col·laboracions d'escriptors, artistes i professors catalans, francesos i espanyols que han col·laborat assíduament amb l'homenatjada i on, un cop més, la temàtica catalana ha estat privilegiada.

Com a historiadora, els treballs de la Maria Llobart s'integren clarament en els estudis de catalanística. Aborden el tema de l'exili català i, amb aquest, de la identitat, dels mites que l'envolten, de les polítiques culturals i de les cultures polítiques, dels ponts intracomunitaris, de les relacions franco-catalanes i de les catalano-occitanes. Els seus articles i les seves intervencions en el marc de congressos i seminaris sempre s'han fet en aquesta direcció. D'aquí caldria subratllar l'organització del congrés *Identitats d'Espanya a França (s. XIX-XX)* celebrat el 2008, que va permetre congregar a París historiadors d'arreu de la península Ibèrica i de l'Hexàgon.

Maria Llobart és membre de l'Associació Francesa de Catalanistes i ha participat en bona part dels congressos que aquesta ha organitzat.

Dins la promoció de la llengua catalana i ja fora del marc universitari, és coautora del mètode Assimil d'autoaprenentatge de la llengua catalana aparegut l'any 2009.

KATHLEEN McNERNEY

Kathleen McNerney, investigadora, traductora i docent, nasqué a Albuquerque, Nou Mèxic, USA l'11 d'octubre del 1945, filla de John i Rosemary McNerney.

La seva passió per la cultura catalana comença amb el descobriment d'Ausiàs Marc quan feia els seus estudis de doctorat. Per fer la seva tesi sobre la seva influència en els grans poetes castellans de l'època del segle d'or, va anar a Barcelona per investigar a la Biblioteca de Catalunya. Va assistir com oient a les classes de català de l'Institut d'Estudis Catalans en una època en la qual el català encara no s'ensenyava amb normalitat. Des d'aquell moment s'ha dedicat a l'estudi i difusió de la catalanística, amb molts viatges a Barcelona, València, Alacant, i Palma de Mallorca per participar en activitats relacionades amb la nostra cultura.

Posseeix un coneixement excepcional de la literatura catalana des del seu floriment medieval, fixant-se com hem dit en la figura d'Ausiàs Marc, tema de la seva tesi doctoral i continuant amb Joanot Martorell. També ha conreat tota la literatura moderna i contemporània, i és autora d'un dels estudis més complets sobre Mercè Rodoreda. La seva vàlua erudita ha estat àmpliament reconeguda a les reunions acadèmiques nord-americanes –la prestigiosa Modern Language Association, per exemple– i internacionals, com la Asociación Internacional de Hispanistas, on sempre contribueix amb una aportació catalana. És autora de sis llibres, més d'una cinquantena d'articles, diversos pròlegs a llibres, ressenyes i contribucions a enciclopèdies.

És membre fundadora de la North-American Catalan Society i l'ha servida amb gran distinció com vice-presidenta i com presidenta. Contribueix amb regularitat a la Catalan Review, la revista especialitzada sobre la catalanística als Estats Units. Mereix un apartat especial la seva tasca de traductora a l'anglès de novel·les de Maria-Antònia Oliver, i contes de d'Isabel-Clara Simó, Maria Mercè Roca, i Pere Calders.

És professora de literatura i cultura hispana i demostra ben palesament la seva extraordinària dedicació a l'estudi, ensenyament i divulgació de la cultura i la personalitat catalanes als Estats Units d'Amèrica. Ha estat durant molts anys la distingida catedràtica d'estudis hispànics a la Universitat de West Virginia.

Les seves classes s'enfoquen cap a la literatura escrita en castellà, encara que sempre s'inclouen escriptors catalans dins els cursos de literatura hispànica per demostrar amb eficàcia la força dels elements divergents que caben dins l'estat espanyol. De manera extra oficial, ha ofert lliçons de català utilitzant una "Taula Catalana" des de fa 30 anys. Són classes molt informals que es fan per curiositat intel·lectual, cultural i lingüística de tot aquell que vol conversar en català.

CARME ORTEGA

Carme Ortega nasqué a Barcelona, el dia 6 d'octubre del 1971, filla d' Àngel Ortega i Alvarez (nat a La Unión/Múrcia per motius de la Guerra Civil espanyola, però resident a Badalona fins abans de traslladar-se al Canadà) i d'Angelina Miró i Serrador, de Barcelona.

El 1980 es reuní amb els seus pares i germà al Canadà, on continuen residint. A casa, la família sempre ha parlat en català

Després d'haver iniciat els estudis primaris a Barcelona, els continuà a Maple Ridge, Canadà, on hi cursà també els estudis secundaris. Al finalitzar-los va guanyar una beca per anar a la Universitat de Simon Fraser amb un treball d'investigació sobre "Els catalans i Espanyols a la Columbia Britànica durant els anys 1774-1794". Es va graduar amb el títol de "Bachelor of Arts", en l' especialitat de: Història, Francès i Relacions Internacionals.

Després de la graduació visqué durant dos anys a Barcelona per conèixer millor tota la cultura catalana i, al mateix temps, va cursar un "Master en Estudis Internacionals" a la Universitat de Barcelona.

Ha estat treballant durant 6 anys a l' organització dels Estats Americans de Washington, D. C, on sempre que podia donava a conèixer Catalunya, la seva cultura i la seva gastronomia, fent pa amb tomàquet i pernil a les reunions amb els companys de feina. Durant la seva estada a Washington va cursar un "Master of Business Administration" a la universitat de Johns Hopkins de Baltimore, Maryland.

Des de fa molts anys col·labora amb el Casal Català de Vancouver i n'és la seva presidenta des de fa tres anys. També és la representant de Nord-Amèrica en el Consell de les Comunitats Catalanes a l' Exterior. Ha participat a totes les trobades dels Casals Catalans d' arreu del món a Barcelona, Girona i Tarragona, així com a totes les trobades de la Xarxa de Nord-Amèrica.

Ha ajudat a fer totes les gestions en anglès per demanar les proclamacions de: "Catalan Heritage Day" (11-9-94) i la del "Dia de Pere d'Alberni" (11-3-2002) al Parlament de la província de la Columbia Britànica/Canadà.

Sota la seva Presidència ha aconseguit que a la ciutat de Barcelona hi hagi un carrer amb el nom de "Les Escales dels Canadencs" en honor de tots els canadencs i, en especial, al batalló Mackenzie-Papineau de les Brigades Internacionals a la Guerra Civil Espanyola, establint així un lligam d'amistat entre Canadà i els Països Catalans.

També, i sota la seva presidència, el Casal Català de Vancouver ha promocionat a la Universitat de British Columbia el cinema català amb les següents pel·lícules: "El Coronel Macià", "Amic Amat" i "Salvador".

Juntament amb la seva mare, ha ajudat a fer diverses exposicions a la biblioteca de Maple Ridge. També en solitari ha tingut cura d'altres mostres, entre les que hi destaca l' exposició dedicada a Salvador Dalí l' any 2007, a la que van ser invitades les autoritats i mitjans de comunicació.

Actualment està fent gestions per poder donar el nom de Barcelona a un carrer de la ciutat de Vancouver, que esperem es pugui realitzar.

Sempre disposada de manera activa a la difusió de nostra cultura, té altres projectes per donar a conèixer Catalunya als canadencs amb exposicions sobre:

- Els 600 anys de la basílica de la Mare de Deu de Montserrat
- Els 150 anys del Pla Cerdà a Barcelona.

MERCÈ QUIXAL VERGÉ

Mercè Quixal Vergé nasqué a París (França) el 12 de juny del 1945, filla de Josep Quixal Mateu, nascut a Barcelona el 1909, i de Francisca Vergé Isart, nascuda a Barcelona el 1912.

Els seus pares es van exiliar a París i allí demanaren la nacionalitat francesa atès que rebutjaven l'espanyola. Quan la Mercè tenia cinc anys i degut a la precària situació que vivien els estrangers a la França de la postguerra, la família es traslladà a l'Argentina, on ella va estudiar i va acabar la carrera de magisteri. A casa sempre es va mantenir la nostra llengua i la nostra cultura.

Quan ja exercia de mestra, el seu pare la va portar al Centre Català de Buenos Aires (1974), on hi havia gent jove. Allí, va entrar en el Grup Joventut Catalana on s'ensenyava a ballar sardanes i ballets. Sempre participà en els aplecs tant a Buenos Aires com a Còrdoba. Al Centre es feien moltes activitats tant d'esbarjo com culturals, i és on va conèixer qui seria el seu marit, en Josep Ortega Fusté amb qui ha tingut dos fills (Dídac i Nuri) i tres nets (Camil·la, Victòria i Lluc).

La Mercè Quixal fou co-fundadora del Casal dels Països Catalans a La Plata, on va començar a dirigir l'esbart dansaire. Va impulsar la formació d'una colla d'infants que s'anomenà "Patufets", on totes les activitats es feien en català: llegir, cantar, jugar, titelles i també algunes sortides.

Durant tres anys fou la presidenta del Casal dels Països Catalans de La Plata i considera que tot el que havia après amb Fivaller Seras li va ser de gran utilitat en la tasca que va dur a terme en aquella etapa.

Actualment forma part de la comissió i té cura de la biblioteca, que compta amb més de 500 llibres i és una eina bàsica sobretot per als alumnes dels cursos de Llengua i Cultura Catalanes. Com activitat de la biblioteca està completant una base de dades de tots els catalans immigrants. Recentment també ha tingut la satisfacció d'inaugurar una secció dedicada a històries d'immigrants, que es segueix amb gran interès.

Per la Mercè anar al casal és com anar a casa seva. Després de tants anys continua amb les mateixes ganes de treballar per donar a conèixer i compartir la nostra cultura amb els ciutadans de La Plata.

MIQUEL SERRA ROSANAS

Miquel Serra Rosanas va néixer a Vic (Osona) el 10 de novembre del 1938, fill de Lluís Serra Martí i de Dolors Rosanas Girbau. Estudià als col·legis del Pare Coll, Germans Maristes i de Sant Miquel. Posteriorment entrà al Seminari Diocesà on feu els cursos d'Humanitats, Magisteri i Filosofia.

El 1960 es trasllada al Seminari de Missions Estrangeres (IEME) de Burgos, on feu Teologia i fou ordenat sacerdot.

Després de cinc anys (1970) actuant com administrador, formador (al Seminari) i consiliari dels escoltes i actuant fermament a les fileres dels anomenats "capellans contestataris", fou destinat al Brasil, fixant residència a la Parròquia de Sao Joao Batista de Vila Ipojuca a Sao Paulo.

L'any 1971 es deslligà de les seves obligacions religioses i va ingressar als Laboratoris Frumtost Indústries Farmacèutiques d'origen català (Barcelona, carrer Suïssa) dedicats de manera especial a l'oftalmologia. Inicià la seva tasca com a representant i acabà exercint el càrrec de director de màrqueting.

L'any 1973 es va casar amb la brasilera Maria da Conceição Tavares i tingueren tres filles: (Catia, advocada), Elaine (comunicadora social) i Núria (psicòloga, resident a Vic).

L'any 1995 els laboratoris Frumtost foren venuts a Allergan (d'origen americà) on continuà exercint el càrrec de director de la divisió de Medicina en Geral, heretat de Frumtost.

El 1999 es deslliga d'aquesta empresa i constitueix MS Treinamentos (empresa de tècniques de venda) des de la qual prestà serveis a diverses empreses del sector farmacèutic i veterinari.

Des del 2004 està jubilat i desenvolupa diverses activitats de difusió de la cultura catalana com a membre de l'Associació Cultural Catalonia a Sao Paulo, de la que n'és el director cultural i des d'on té l'oportunitat de promoure el coneixement de la nostra cultura mitjançant diverses activitats com les que detallem a continuació:

- * Edició del Butlletí InfoCatalonia del casal català, que ja te 57 edicions en els seus 8 anys d'existència.
- * Organització d'exposicions
- * Organització i participació en trobades: Sant Jordi, Dia del Llibre i de la rosa; 11 de Setembre – Diada Nacional; Setmana del Cinema, etc.
- * Conferències i xerrades: sobre temes diversos, com per exemple: “El Cinema a Catalunya”, repetida diverses vegades amb motiu de festivals de cinema català a São Paulo i d'altres ciutats; “Llegendes i tradicions de Catalunya”; “Locals mítics a Catalunya”; “Santiago Rusiñol”.
- * Organització i presentació d'una sèrie de xerrades dirigides, principalment, als alumnes dels cursos de català impartits al casal, on s'ha tractat sobre: *Geografia* (física, política e econòmica); *Cultura* (Pintura, arquitectura, dibuix, literatura, música, llengua...), i sobre l'*Història de Catalunya*.
- * Cinefòrum: Organització i realització de sessions de pel·lícules relacionades d'alguna manera (per l'autor, el tema, el local on va esser filmat... etc.), amb Catalunya. L'esdeveniment es divideix en tres parts: a) una ràpida presentació, b) la projecció, c) un temps final, d' aproximadament 30 minuts, per opinions i comentaris.
- * El Llibre “Immigració catalana al Brasil” (títol provisional, obra en procés de realització). Treball de recerca sobre els diversos centres catalans que han existit a São Paulo al llarg del temps i que ja no hi són, per explicar-ne la seva història i els motius de la seva desaparició. La principal font d'informació és a través d'entrevistes amb immigrants catalans que varen participar d'alguna manera de la vida d'aquests casals. S'està aconseguint reunir força informació, actualment el treball té més de 100 pàgines, de les quals una bona part son memòries dels immigrants catalans que han arribat a São Paulo en els darrers 60 anys
- * Traducció del portuguès al català del llibre “Quatre Camins” editat per l'Editorial La Torratxa de Valls, Tarragona. El llibre tracta de la Guerra Civil vista pels ulls de qui va néixer a l'exili (França) , des d'allà continuà (Brasil) amb els seus pares i avui ha volgut rescatar la memòria del que tot això va representar.

L'any 2006 participà en el 5è Congrès Nacional de la Gent Gran com a convidat representant de la comunitat catalana al Brasil.

PERE VERGÉS I VILLALONGA

Pere Vergés i Villalonga nasqué a Barcelona, al barri de Gràcia, el 3 de maig del 1932, fill d'Amadeu Vergés i Marsà i de Vicenta Villalonga i Aicart, família obrera amb moltes dificultats pròpies de l'època franquista.

Freqüentà els Escolapis del carrer Diputació i, acabada l'època escolar, es decantà per l'ofici de tècnic de ràdio i televisió, que aleshores era un sector emergent.

Després d'emigrar al Brasil, on aprengué el portuguès, arribà a Suïssa l'any 1960, al pintoresc poblet de Lachen, del Cantó d'Schwyz. Allà començà la seva segona etapa d'emigrant. Aviat trobà similituds del tarannà suís amb el català, com l'esperit gremial i el gust per la feina ben feta. També hi coneix la seva esposa, Margaritha Vogt, amb la que tindrà dos fills: Amadeu i Carles.

La naturalesa inquieta i el compromís crític d'en Pere l'animen a entrar en contacte amb Casa Nostra de Suïssa, on com tants altres compatriotes cultiva la catalanitat a través dels costums, festes, folklore, llengua i cultura. Sense perdre de vista el país d'acollida, participa activament en els grups culturals i clubs esportius suïssos, en els quals sempre que té ocasió aprofita per explicar i promoure Catalunya, tan desconeguda per una bona part dels confederats.

Per causa de no ser amic d'ostentar càrrecs ni emmarcar diplomes, en Pere sempre s'ha mogut discretament, a segona fila, deixant el protagonisme als altres. Però tant com a vocal de la directiva com a col·laborador compromès i fiable, sempre l'hem trobat a la Casa Nostra de Suïssa (a Baden-Wettingen i Zuric), present i actiu, fent de rapsode, d'animador de vetllades i festes i, en una paraula, de tot allò que fes falta. Una de les activitats que Casa Nostra va dur a terme fou la creació d'un grup de teatre que Pere Vergés batejà amb el nom de "La Ganyota" i que al llarg de tres anys va realitzar una gira per Suïssa, actuant entre altres llocs als casals catalans de Lausana i de Basilea.

Autodidacta genuí, amb una fina i reeixida sensibilitat per la prosa i la poesia, al punt de ser guardonat pels assaigs *Llabor de Lletres* (Sant Sadurní d'Anoia 2001) i *Un cordill, una bicicleta i un somriure* (Premi Casa Nostra de Suïssa 2009).

Ha publicat i publica articles i cartes al director en diferents mitjans i cultiva la lectura, tant en prosa com en vers, en unes quantes llengües.

Escrits publicats :

“Ginesta”	Casa Nostra de Wettingen – Suïssa
“Plançó”	Casa Nostra de Suïssa
“Llavor de lletres”	La Fura – Vilafranca del Penedès
“La nostra Mar”	Vilanova i la Geltrú
“El Mirador de Caldes”	Caldes d’Estrac

Participació a concurs literari i guanyador d’accessit a:

“Llavor de lletres”	Any 2000
“Plançó”	Any 2010

Transcrivim a continuació un fragment escrit pel guardonat que reflecteix perfectament les dificultats amb les que va viure el seu sentiment de catalanitat els primers anys:

Com que no sabia escriure el català, als meus pares, germanes i amics els havia d'escriure en castellà i, mentre ho feia, dins meu sentia com si encara els tingués més lluny del que eren.

Puc dir que les condicions propícies de Suïssa, les persones que vaig conèixer a Zürich, haver estat abonat al diari AVUI, i l'ajuda d'en Josep Grau i d'en Ramon Granell, foren decisives perquè avui m'atreveixi a escriure aquestes ratlles. Sí, és així, sóc un català que, d'adult, va aprendre escriure el català a Suïssa.

JOSEP M. BATISTA I ROCA (Barcelona 1895-1978), etnòleg, historiador i polític, figura senyera del nacionalisme català. Estudià Dret i Lletres a la Universitat de Barcelona i Antropologia a Òxford. Fou un dels fundadors de l'Arxiu d'Antropologia i Folklore, molt actiu en el camp de l'excursionisme i fundador dels Minyons de Muntanya (1927) i de Palestra (1930), organitzacions decisives per a la formació de l'esperit cívic i nacional de Catalunya. Anà a Londres (1938) com a Delegat de la Generalitat de Catalunya i delegat personal del President Lluís Companys en una missió important de caràcter internacional. Fou impulsor i secretari del Consell Nacional de Catalunya (1940) creat a aquella ciutat amb la presidència de Carles Pi i Sunyer. Professor a Cambridge, esmerçà primordialment el seu llarg exili, però, al servei de Catalunya: representà el PEN Català, defensà els drets del poble català a la Unesco i a altres instàncies internacionals, propulsà la creació de l'Anglo Catalan Society, presidí més endavant el Consell Nacional Català sorgit de la I Conferència Nacional Catalana celebrada a Mèxic (1953), establí les assemblees de Pau i Treva a Toluges i donà nombroses conferències arreu d'Europa, a més d'impulsar la publicació de la revista VIDA NOVA (1954). Retornat el 1976 activà encara més la seva tasca nacionalista; entre les noves iniciatives cal destacar la fundació del Cercle d'Agermanament Occitano-Català. Propugnà sempre per a la nació catalana el més clar independentisme i no deixà mai d'alertar-nos sobre la precarietat i els perills de les solucions autonòmiques.

Víctor Castells

XXII PREMIS J.M. BATISTA I ROCA 2010

Amb la col·laboració de:

Generalitat de Catalunya

Obra Social "la Caixa"